

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (трети състав)

6 октомври 2015 година *

„Преюдициално запитване — Съдебно сътрудничество по граждански дела — Компетентност, признаване и изпълнение на съдебни решения по брачни дела и по дела, свързани с родителска отговорност — Регламент (ЕО) № 2201/2003 — Висящ процес — Член 16 и член 19, параграфи 1 и 3 — Дело за съдебна раздяла в първа държава членка и дело за развод във втора държава членка — Компетентност на първия сезиран съд — Понятие за „установена“ компетентност — Прекратяване на първото дело и образуване на ново дело за развод в първата държава членка — Последици — Часова разлика между държавите членки — Последици за реда за сезиране на съдилищата“

По дело C-489/14,

с предмет преюдициално запитване, отправено на основание член 267 ДФЕС от High Court of Justice (England & Wales), Family Division (Обединеното кралство), с акт от 31 октомври 2014 г., постъпил в Съда на 4 ноември 2014 г., в рамките на производство по дело

A

срещу

B,

СЪДЪТ (трети състав),

състоящ се от: М. Pešič, председател на състава, А. Ó Caoimh, С. Toader, Е. Jarašiūnas и С. G. Fernlund (докладчик), съдии,

генерален адвокат: P. Cruz Villalón

секретар: I. Illéssy, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 юни 2015 г.,

като има предвид становищата, представени:

- за А, от Т. Amos, QC, и Н. Clayton, barrister,
- за правителството на Обединеното кралство, от М. Holt, в качеството на представител, подпомаган от М. Gray, barrister,
- за Европейската комисия, от М. Wilderspin, в качеството на представител,

* Език на производството: английски.

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 8 септември 2015 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 Преюдициалното запитване се отнася до тълкуването на член 19, параграфи 1 и 3 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000 (ОВ L 338, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 6, стр. 183).
- 2 Запитването е отправено в рамките на спор между г-жа А и г-н В във връзка с развода им.

Правна уредба

Правото на Съюза

Регламент № 2201/2003

- 3 Член 3 от Регламент № 2201/2003 е озаглавен „Обща компетентност“ и параграф 1 от него съдържа приложимите правила за определянето на компетентния съд в зависимост от местопребиваването на единия или на двамата съпрузи, гражданството им или, когато става дума за Обединеното кралство, техния общ „domicile“.
- 4 Член 16 от този регламент е озаглавен „Сезиране на съда“ и гласи:
„По смисъла на настоящия член, съдът се смята за сезиран [...]:
 - а) към момента на подаване на исковата молба или на документ, имащ същото значение в съда, при условие че ищецът не е пропуснал впоследствие да предприеме действията, необходими за връчването на съответните документи на ответника;или
 - б) ако документът трябва да бъде връчен преди да бъде депозиран в съда, към момента, когато бъде получен от органа, компетентен да извърши връчването, при условие че ищецът не е пропуснал впоследствие да предприеме действията, необходими за депозирането на документа в съда“.
- 5 Член 19 от Регламента е озаглавен „Висящ процес и свързани искове“ и предвижда:
„1. Когато делата за развод, законна раздяла или унищожаване на брака между същите страни са заведени пред съдилища в различни държави членки, съдът, пред който искът е предявен по-късно, спира съдебното производство до установяване на компетентността на първия сезиран съд.

2. Когато производството, отнасящо се до родителската отговорност по отношение на същото дете и включващо същото основание, е [образувано] пред съдилищата на различни държави членки, съдът, пред който искът е предявен по-късно, спира съдебното производство до установяване на компетентността на съда, който първи е сезиран.

3. След установяване на компетентността на първия сезиран съд, съдът пред който искът е предявен по-късно, се отказва от компетентност в полза на първия сезиран съд.

В този случай страната, която е завела иск пред съда, сезиран по-късно, може да заведе същия иск пред съда, сезиран по-рано“.

Регламент (ЕО) № 44/2001

6 Регламент (ЕО) № 44/2001 на Съвета от 22 декември 2000 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 12, 2001 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 3, стр. 74) е отменен с Регламент (ЕС) № 1215/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, стр. 1).

7 Член 27 от Регламент № 44/2001 е част от глава II, раздел 9, озаглавен „Висящ процес (Lis pendens) — свързани искове“, и предвижда:

„1. Когато дела с един и същ предмет и между същите страни[...] са заведени в съдилищата на различни държави членки, всеки съд, различен от първия сезиран съд, спира разглеждането на делото служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

2. Когато [се] установи компетентността на първия сезиран съд, всеки друг съд, различен от първия сезиран съд, се отказва от компетентност в полза на този съд“.

Брюкселската конвенция

8 В отношенията между държавите членки Регламент № 44/2001 заменя Конвенцията от 27 септември 1968 година относно компетентността и изпълнението на съдебните решения по граждански и търговски дела (ОВ L 299, 1972 г., стр. 32; Специално издание на български език, 2007 г., глава 19, том 10, стр. 3), изменена с последващите конвенции за присъединяването към нея на новите държави членки (наричана по-нататък „Брюкселската конвенция“).

9 Член 21 от Брюкселската конвенция, който е включен в дял II, раздел 8 („Висящи процеси и свързани искове“), предвижда:

„Когато пред съдилищата на различни договарящи държави бъдат заведени дела с един и същ предмет и между същите страни, всички съдилища с изключение на първия сезиран съд спират производството служебно, докато бъде установена компетентността на първия сезиран съд.

След като компетентността на първия сезиран съд бъде установена, всеки друг съд освен него се отказва от компетентност в полза на първия сезиран съд“.

Френското право

- 10 Член 1111 от Code de procédure civile (Гражданският процесуален кодекс) гласи:

„Когато след изслушване на съпрузите относно причините за разстройството на брака установи, че ищецът поддържа иска си, съдът се произнася с определение, с което може съгласно член 252-2 от Гражданския кодекс да напъти страните към нов опит за помирение или да даде веднага разрешение на съпрузите да предявят същинското искане за развод.

И в двата случая съдът може да разпорежи някои или всички привременни мерки, предвидени в членове 254—257 от Гражданския кодекс.

Когато дава разрешение за предявяване на същинското искане за развод, съдът напомня в своето определение сроковете по член 1113 от настоящия кодекс“.

- 11 Член 1113 от посочения кодекс гласи:

„В срок от три месеца от произнасянето на определението само съпругът, който е подал първоначалната искова молба, може да предяви същинско искане за развод.

В случай на помирение между съпрузите или ако не е предявено същинско искане за развод в срок от тридесет месеца от произнасянето на определението, всички установени с определението мерки изгубват действие, включително разрешението за предявяване на същинското искане за развод“.

- 12 Съгласно член 1129 от същия кодекс „[п]роизводството за съдебна раздяла се урежда по правилата, предвидени за производството за развод“.

Спорът в главното производство и преюдициалните въпроси

- 13 На 27 февруари 1997 г. френските граждани г-жа А и г-н В сключват брак във Франция, като преди това сключват брачен договор по френското право, предвиждащ режим на имуществена разделност. През 2000 г. двамата се установяват в Обединеното кралство. През 1999 г. им се раждат две деца, близнаци, а през 2001 г. се ражда третото им дете. Семейството остава да живее в Обединеното кралство до юни 2010 г., когато съпрузите се разделят вследствие на това, че г-н В напуска семейното жилище.
- 14 На 30 март 2011 г. г-н В подава молба за съдебна раздяла пред съдията по семейни дела към Tribunal de grande instance de Nanterre (Окръжен съд Нантер) (Франция).
- 15 На 19 май 2011 г. в отговор на заведеното от съпруга ѝ дело г-жа А подава пред Child support Agency (Агенция за закрила на детето) молба за издръжка за децата, за които се грижи тя, а след това, на 24 май 2011 г., подава молба за развод и отделна молба за издръжка пред съдилищата на Обединеното кралство.
- 16 На 7 ноември 2012 г. обаче на основание член 19 от Регламент № 2201/2003 High Court of Justice (England & Wales), Family Division (Висш съд, Англия и Уелс, отделение по семейни дела) прекратява производството по молбата за развод със съгласието на г-жа А.
- 17 На 15 декември 2011 г. съдията по семейни дела към Tribunal de grande instance de Nanterre издава определение, с което констатира невъзможност за помирение и постановява, че отнасящите се до децата въпроси, включително исканията за издръжка, трябва да бъдат решени в Обединеното кралство, а френските съдилища са компетентни да допуснат някои

привременни мерки. Той разпорежда г-н В да плаща на г-жа А месечна издръжка в размер на 5 000 EUR. Определението е обжалвано по въззивен ред и на 22 ноември 2012 г. е потвърдено с решение на Cour d'appel de Versailles (Версайски апелативен съд) (Франция).

- 18 Запитващата юрисдикция пояснява, че тъй като не е предявено същинско искане за съдебна раздяла в срока от 30 месеца след произнасянето на определението на френския съд, с което се констатира невъзможност за помирение, разпоредените с определението мерки изгубват действие, считано от полунощ на 16 юни 2014 г.
- 19 На 17 декември 2012 г. г-н В подава молба за развод пред френски съд. На 11 юли 2013 г. обаче производството е прекратено, по съображение че не може да се иска развод, докато е в ход производство по съдебна раздяла.
- 20 На 13 юни 2014 г. г-жа А подава нова молба за развод пред съд в Обединеното кралство. Запитващата юрисдикция пояснява, че г-жа А предявява искане — което обаче е отхвърлено — искът ѝ за развод да се смята за предявен на 17 юни 2014 г., една минута след полунощ.
- 21 На 17 юни 2014 г. в 8,20 ч. френско време г-н В на свой ред подава втора молба за развод пред френски съд. Запитващата юрисдикция отбелязва, че тогава в Обединеното кралство е 7,20 ч., а по това време на деня не е възможно да бъде предявен иск пред съд в Обединеното кралство.
- 22 На 9 октомври 2014 г. г-н В подава искане до запитващата юрисдикция да прекрати делото по молбата за развод, подадена от г-жа А в Обединеното кралство, или да отхвърли тази молба, по съображение че компетентността на френските съдилища е установена — несъмнено и без възможност за оспорване — по смисъла на член 19, параграф 3 от Регламент № 2201/2003.
- 23 Запитващата юрисдикция смята, че когато сезира френските съдилища с молби за развод, г-н В всъщност цели да отнеме на г-жа А възможността да води дело за развод в Обединеното кралство. Всъщност, преди да подаде молба за развод във Франция, той не оттегля молбата си за съдебна раздяла, за да не може в интервала между тези дела г-жа А да предяви иск за развод в Обединеното кралство и да издейства произнасяне на съд на тази държава членка по всички свързани с развода въпроси, и в частност по имуществените въпроси. Според запитващата юрисдикция с процесуалните си действия г-н В злоупотребява с правата си по Регламент № 2201/2003, в разрез с волята на законодателя на Европейския съюз.
- 24 Запитващата юрисдикция констатира, че г-н В на практика не е предприемал никакви процесуални действия по делото за съдебна раздяла, и изразява съмнения дали при това положение може да се смята, че компетентността на френския съд е „установена“ по смисъла на член 19, параграфи 1 и 3 от посочения регламент.
- 25 При тези обстоятелства High Court of Justice (England & Wales), Family Division, решава да спре производството и да постави на Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Какво означава „установяване“ за целите на член 19, параграфи 1 и 3 от Регламент № 2201/2003 при следните обстоятелства:

- а) ищецът по делото пред първия сезиран съд (наричано по-нататък „първото дело“) фактически не предприема никакви действия след първото заседание, и по-специално не предявява същинско искане (assignation) за съдебна раздяла до изтичането на срока, след който се прекратява производството по исковата му молба (requête), в резултат на което първото дело се прекратява без постановяване на решение с изтичането на предвидения съгласно приложимото (френско) право срок, а именно 30 месеца след помирителното заседание;

- б) първото дело се прекратява на посоченото основание съвсем скоро (3 дни) след завеждането на дело в Обединеното кралство пред съд, пред който искът е предявен по-късно (наричано по-нататък „второто дело“), поради което няма постановено съдебно решение във Франция, нито каквото и да било риск от противоречие между първото и второто дело; и
 - в) поради часовата зона, в която се намира Обединеното кралство, след прекратяване на първото дело ищецът по него винаги би могъл да предяви иск за развод във Франция, преди ищецът (по второто дело) да може да предяви иск за развод в Обединеното кралство?
- 2) В частност терминът „установяване“ означава ли, че ищецът по първото дело трябва с дължимата грижа и бързина да предприема действия с оглед разрешаване на спора (от съда или чрез постигане на споразумение), или след установяване на компетентността на съд по негов избор на основание член 3 и член 19, параграф 1 [от Регламент № 2201/2003] може да не предприема каквито и да било съществени действия в това отношение, като цели само прекратяване на второто дело и блокиране на разрешаването на спора като цяло?“.

По преюдициалните въпроси

- 26 С въпросите си, които следва да се разгледат заедно, запитващата юрисдикция иска по същество да установи дали когато става дума за дело за съдебна раздяла и дело за развод, водени между едни и същи страни пред съдилища на две държави членки, член 19, параграфи 1 и 3 от Регламент № 2201/2003 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство, в който делото пред първия сезиран съд в първата държава членка се прекратява след сезирането на втория съд във втората държава членка, компетентността на първия сезиран съд трябва да не се смята за установена. Запитващата юрисдикция иска по-конкретно да установи дали за отговора на този въпрос е релевантно обстоятелството, че първото дело е прекратено съвсем малко преди образуването на трето дело в първата държава членка, както и от значение ли са поведението на ищеца по първото дело, по-точно липсата на грижливо водене на делото от негова страна, и наличието на часова разлика между съответните държави членки, която би позволила сезиране на съдилищата на първата държава членка преди сезирането на съдилищата на втората.
- 27 Следва най-напред да се констатира, че член 19 от Регламент № 2201/2003 има текст, близък до този на член 27 от Регламент № 44/2001, който заменя член 21 от Брюкселската конвенция, и въвежда механизъм, еквивалентен на механизма, предвиден в двете последно споменати разпоредби за случаите на висящ процес. Ето защо трябва да се вземат предвид съображенията на Съда относно тези разпоредби.
- 28 В това отношение следва да се отбележи, че подобно на приетото за член 27 от Регламент № 44/2001 и член 21 от Брюкселската конвенция, понятието „установена компетентност“ по член 19 от Регламент № 2201/2003 трябва да се тълкува самостоятелно, с оглед на системата и целите на акта, в който се съдържа (вж. в този смисъл решения *Shearson Lehman Hutton*, C-89/91, EU:C:1993:15, т. 13 и *Cartier parfums-lunettes* и *Axa Corporate Solutions assurances*, C-1/13, EU:C:2014:109, т. 32).
- 29 Що се отнася до целите на правилата за висящ процес по член 19 от Регламент № 2201/2003, следва да се отбележи, че тези правила са предназначени да възпрепятстват воденето на паралелни производства пред съдилищата в различни държави членки и евентуалното постановяване на противоречащи си съдебни решения в резултат от това (вж. решение *Purrucker*, C-296/10, EU:C:2010:665, т. 64). За тази цел законодателят на Съюза е въвел ясен и

ефикасен механизъм за решаване на случаите на висящ процес (вж. по аналогия отнасящото се до Регламент № 44/2001 решение *Cartier parfums-lunettes* и *Axa Corporate Solutions assurances*, C-1/13, EU:C:2014:109, т. 40).

- 30 Както следва от думите „първия сезиран съд“ и „съдът, пред който искът е предявен по-късно“, използвани в член 19, параграфи 1 и 3 от Регламент № 2201/2003, този механизъм се основава на хронологичната поредност, в която са сезирани съдилищата.
- 31 За да се определи моментът, в който даден съд се смята за сезиран, и съответно да се установи кой е първият сезиран съд, следва да се прилага член 16 от този регламент, който е озаглавен „Сезиране на съда“.
- 32 Съгласно текста на въпросния член 16 в зависимост от избора в приложимото национално право вариант съдът се смята за сезиран или към момента на подаването в съда на исковата молба или на документ, имащ същото значение, или — ако документът трябва да бъде връчен, преди да бъде депозиран в съда — към момента, когато бъде получен от компетентния орган. Съдът обаче се смята за сезиран само при условие че ищецът не е пропуснал впоследствие да предприеме — при първия вариант — действията, необходими за връчването на съответните документи на ответника, или — при втория вариант — действията, необходими за депозирането на документа в съда.
- 33 За да се определи оттук нататък дали е налице висящ процес, от текста на член 19, параграф 1 от Регламент № 2201/2003 следва, че за разлика от правилата по член 27, параграф 1 от Регламент № 44/2001, които се прилагат за гражданските и търговските дела, съответните правила за брачните дела не изискват предявените пред съдилищата на различни държави членки искания да са с еднакъв предмет и еднакво основание. Както отбелязва генералният адвокат в точка 76 от заключението си, важното е исканията да се отнасят до едни и същи страни, но иначе може да са с различен предмет, стига да става дума за законна раздяла, развод или унищожаване на брака. Това тълкуване намира подкрепа в сравнението между параграф 1 и параграф 2 от член 19 от Регламент № 2201/2003, което показва, че само параграф 2, който се отнася до исковите в областта на родителската отговорност, се прилага при условие предметът и основаниято на предявените иски да са еднакви. Следователно състояние на висящ процес може да е налице, когато са сезирани, както в случая в главното производство, две съдилища в различни държави членки, едното — с иск за съдебна раздяла, а другото — с иск за развод, или пък когато и двете са сезирани с иски за развод.
- 34 При подобни обстоятелства, ако страните са едни и същи, в съответствие с текста на член 19, параграф 1 от упоменатия регламент съдът, пред който искът е предявен по-късно, спира служебно съдебното производство до установяване на компетентността на съда, който е сезиран първи. В това отношение следва да се приеме, че даденото от Съда тълкуване на член 27 от Регламент № 44/2001 важи и за член 19, параграф 1 от Регламент № 2201/2003. Съответно, за да е установена компетентността на първия сезиран съд по смисъла на член 19, параграф 1 от този регламент, достатъчно е първият сезиран съд да не е отклонил служебно своята компетентност и никоя от страните да не я е оспорила преди или до изявлението, което съгласно неговото национално право се счита за първото защитно действие по същество пред този съд (вж. по аналогия решение *Cartier parfums-lunettes* и *Axa Corporate Solutions assurances*, C-1/13, EU:C:2014:109, т. 44).
- 35 Когато компетентността на този съд се смята за установена от гледна точка на правилата по член 3 от Регламент № 2201/2003, съдът, пред който искът е предявен по-късно, се десезира в полза на първия сезиран съд в съответствие с член 19, параграф 3 от този регламент.

- 36 В конкретния случай, видно от определението за липса на възможност за помирение, постановено на 15 декември 2011 г. от съдията по семейни дела към Tribunal de grande instance de Nanterre по първото дело, тоест по делото за съдебна раздяла, образувано по молба на г-н В на 30 март 2011 г., компетентността на този съд и фактът на надлежното му сезиране не са оспорени.
- 37 За да е налице състояние на висящ процес обаче, е важно образуваните дела между същите страни и с предмет искания за развод, законна раздяла или унищожаване на брака да са едновременно висящи пред съдилища на различни държави членки. Когато са образувани две дела пред съдилища на различни държави членки, с прекратяването на едното от тях отпадат рискът от постановяване на несъвместими решения и съответно състоянието на висящ процес по смисъла на член 19 от Регламент № 2201/2003. Оттук следва, че дори да се допусне, че компетентността на първия сезиран съд е била установена по първото дело, вече не е налице състояние на висящ процес и следователно тази компетентност не е установена.
- 38 Това е така при прекратяване на делото пред първия сезиран съд. В тази хипотеза съдът, пред който искът е предявен по-късно, става първи сезиран съд от момента на прекратяването на това дело.
- 39 Делото в главното производство видимо се отнася до такъв случай.
- 40 Всъщност, когато на 13 юни 2014 г. съдът в Обединеното кралство е сезиран с иск за развод, пред съдията по семейни дела към Tribunal de grande instance de Nanterre вече е имало подадена молба за съдебна раздяла, поради което възниква състояние на висящ процес до полунощ на 16 юни 2014 г. От този момент нататък, тоест от нула часа на 17 юни, делото пред първия сезиран съд — френският, е прекратено като следствие от това, че изгубват действието си мерките, разпоредени с постановеното от този съд определение за липса на възможност за помирение, и при това положение сезиран със спор в някоя от областите по член 19, параграф 1 от Регламент № 2201/2003 остава единствено съдът в Обединеното кралство, който е сезиран на 13 юни 2014 г. Делото за развод, образувано пред френски съд на 17 юни 2014 г., е образувано по-късно от делото пред този съд в Обединеното кралство. Като се имат предвид установените в този регламент правила за хронологичност, следва да се констатира, че при тази последователност на събитията посоченият съд в Обединеното кралство вече се явява първият сезиран съд, стига сезирането му да е надлежно от гледна точка на правилата по член 16 от Регламента.
- 41 Следва да се уточни, че макар към момента на сезирането му на 13 юни 2014 г. да е имало образувано друго дело пред френски съд, това обстоятелство изобщо не е пречка сезирането на съда в Обединеното кралство да е надлежно от гледна точка на правилата по член 16 от Регламента.
- 42 Следователно в случай като описания в точка 40 от настоящото решение, в който воденото пред френския съд дело за съдебна раздяла е прекратено поради изтичане на законовите срокове, от момента на прекратяването му престават да са изпълнени критериите за наличие на висящ процес и съответно компетентността на този съд трябва да не се смята за установена.
- 43 От изложеното по-горе следва, че поведението на ищеца по първото дело, и в частност евентуалната липса на грижливо водене на делото от негова страна, не е от значение за преценката дали е установена компетентността на първия сезиран съд.
- 44 Що се отнася до часовата разлика между съответните държави членки, която би позволила да се предяви иск във Франция, преди да е възможно такъв да бъде предявен в Обединеното кралство, и която би могла да е неизгодна за някои ищци като г-жа А, тази разлика не само че видимо не създава неблагоприятни последици за ищеца в случай като разглеждания в главното

производство, но и при всички случаи не е годна да осуети прилагането на правилата за висящ процес по член 19 от Регламент № 2201/2003, които — във връзка с правилата по член 16 от Регламента — се основават на хронологичното предимство.

- 45 По всички изложени по-горе съображения на поставените въпроси следва да се отговори, че когато става дума за дело за съдебна раздяла и дело за развод, водени между едни и същи страни пред съдилища на две държави членки, член 19, параграфи 1 и 3 от Регламент № 2201/2003 трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство, в който делото пред първия сезиран съд в първата държава членка се прекратява след сезирането на втория съд във втората държава членка, критериите за наличие на висящ процес вече не са изпълнени и съответно компетентността на първия сезиран съд трябва да не се смята за установена.
- 46 Обстоятелството, че първото дело е прекратено съвсем малко преди образуването на трето дело пред съд на първата държава членка, е без значение.
- 47 Без значение са и поведението на ищеца по първото дело, в частност липсата на грижливо водене на делото от негова страна, както и наличието на часова разлика между съответните държави членки, която би позволила сезиране на съдилищата на първата държава членка преди сезирането на съдилищата на втората.

По съдебните разноски

- 48 С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред запитващата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски. Разходите, направени за представяне на становища пред Съда, различни от тези на посочените страни, не подлежат на възстановяване.

По изложените съображения Съдът (трети състав) реши:

Когато става дума за дело за съдебна раздяла и дело за развод, водени между едни и същи страни пред съдилища на две държави членки, член 19, параграфи 1 и 3 от Регламент (ЕО) № 2201/2003 на Съвета от 27 ноември 2003 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по брачни дела и делата, свързани с родителската отговорност, с който се отменя Регламент (ЕО) № 1347/2000, трябва да се тълкува в смисъл, че в случай като разглеждания в главното производство, в който делото пред първия сезиран съд в първата държава членка се прекратява след сезирането на втория съд във втората държава членка, критериите за наличие на висящ процес вече не са изпълнени и съответно компетентността на първия сезиран съд трябва да не се смята за установена.

Подписи